

Primavara rustica

Virgil Gheorghiu

Vantul dezghetat de soare curge ca o apa,
Intinzand un ses deasupra dealurilor inverzite.
Toate zarile in ele abia pot sa mai incapa;
Soarele lumineaza mut si tragic case albe, varuite.

In ograda-n care coltul ierbii iesa rar,
Fluturand camasa alba cu tighel,
Omul bate niste cuie intr-un car.
Si bat cuie toate dealurile dupa el.

In gradina ard mocnit si sanger frunzele de an,
Atarnand pe garduri lungi cununi de fum,
Iar pe urmele de care ce-au dus sacii plini de lan
O gaina alba anceput sa scurrne-n drum.

Cand si cand s-aud si pana-aici,
Prin linistea ca un ecou din sat,
Rar, pocnete de bici
De la baieti ce umbla la arat.

Pe coasta dreapta cu verdeata cruda
Tot creste-n urma plugului ce scurma
O brazda neagra, proaspata si uda,
Si-un cocostarc, parodiind un om, in urma.

Merg plugurile-ncet si nu se mai ajung,
Doi boi ca niste nourasi inainteaza,
Si-un cocos plictisit anceput sa cante lung
Fiindca e demult amiaza.